

Ελληνική Επιτροπή Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης

“Οι εξελίξεις στην Ανατολική Μεσόγειο, τον Περσικό Κόλπο και στην Ερυθρά Θάλασσα”, 31/10/2024

[1. ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ]

Φίλες και Φίλοι,

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Σας ευχαριστούμε πολύ και γνωρίζουμε την ευαισθησία, το ενδιαφέρον και τη δράση της ΕΕΔΔΑ ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και την αλληλεγγύη στο πλευρό των λαών.

Όλη η ανθρωπότητα παρακολουθεί εδώ και ένα χρόνο τη γενικευμένη επίθεση, που έχει εξαπολύσει η πολιτικο-στρατιωτική μηχανή του ισραηλινού κράτους ενάντια στο λαό της Παλαιστίνης, με αιχμή τη Λωρίδα της Γάζας. Μια στενή λωρίδα γης, που για 40 περίπου χιλιόμετρα βρέχεται από την Ανατολική Μεσόγειο, και είναι ένα από τα λιγοστά τμήματα στα οποία ζει, με μεγάλες στερήσεις ο λαός της Παλαιστίνης, περίπου 2,3 εκατομμύρια Παλαιστίνιοι.

Μέσα σε έναν χρόνο είχαμε δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, τεράστιες υλικοτεχνικές καταστροφές.

[2. ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕ ΠΙΝΑΚΕΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ - ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΩΝ]

Το Ισραήλ, που κατέχει παράνομα εδάφη της Παλαιστίνης, του Λιβάνου και της Συρίας, στους τελευταίους 13 μήνες έκανε και κάνει τα πάντα για να προκαλέσει μια γενικότερη ανάφλεξη στην περιοχή, χτυπώντας και μέσα σε Συρία, Λίβανο, Ιράν.

Ειδικά, στο **Λίβανο** η αιματοχυσία, που προκαλεί το ισραηλινό κράτος έχει κοστίσει τη ζωή σε χιλιάδες ανθρώπους, ανάλογα και στη **Συρία**, ενώ και η νέα αεροπορική-πυραυλική επίθεση του Ισραήλ στο **Ιράν** τροφοδοτεί την κλιμάκωση και φέρνει πιο κοντά τον κίνδυνο γενίκευσης του πολέμου, σε μια περιοχή που «καίγεται» στη φωτιά των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών.

Βεβαίως το κράτος του Ισραήλ και οι σύμμαχοί του, μεταξύ άλλων και η κυβέρνηση της ΝΔ, τα άλλα κόμματα του ευρωατλαντισμού, προσπαθεί να μας πείσει όλα όσα συμβαίνουν ξεκίνησαν την 7^η Οκτώβρη 2023, όταν δηλαδή η Χαμάς εξαπέλυσε επίθεση κατά του Ισραήλ, το οποίο απλώς “αμύνεται”! Όπως κάνει και στην περίπτωση της «Χεζμπολά» στο Λίβανο, ή με τις επιθέσεις του στο Ιράν και στη Συρία, μιας και - όπως ισχυρίζονται - έχει το δικαίωμα στην “αυτοάμυνα”.

Η αλήθεια, που τη γνωρίζει και η μεγάλη πλειοψηφία των λαών, είναι πως το ισραηλινό αστικό κράτος, με τις πλάτες των ΗΠΑ και των άλλων ευρωατλαντικών συμμάχων του, εδώ και 7 δεκαετίες έχει καταλάβει τα εδάφη, στα οποία με βάση τις αποφάσεις του ΟΗΕ θα έπρεπε να ιδρυθεί το κράτος της Παλαιστίνης, καταδυναστεύοντας τον παλαιστινιακό λαό, ενώ διατηρεί υπό κατοχή και εδάφη της Συρίας και του Λιβάνου.

Γιατί, όμως τώρα αυτή η όξυνση; Πού οφείλεται και πώς συνδέεται με τις εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή και στον κόσμο; Ποιος ο ρόλος της χώρας μας;

Για να απαντήσουμε σε αυτά τα ερωτήματα δεν μπορούμε να δούμε τα πράγματα αποσπασμένα, αλλά στο σύνολό τους, στο φόντο των μεγάλων ανταγωνισμών, που εκτυλίσσονται σήμερα στον κόσμο.

[3. ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ]

Η Ανατολική Μεσόγειος είναι εκείνο το θαλάσσιο “κανάλι”, που συνδέει την Ευρώπη με χώρες της Αφρικής, της Μέσης Ανατολής και παραπέρα της Ασίας. Βεβαίως αυτό το “κανάλι” για να μπορέσει να “δουλέψει”, όπως είναι τα πράγματα σήμερα, θα πρέπει να ισχύσουν κι άλλες συνθήκες, όπως π.χ. είναι η λειτουργία της Διώρυγας του Σουέζ, να είναι ανοιχτή η δίοδος στην Ερυθρά Θάλασσα, τα στενά του Μπαμπ Ελ Μαντέμπ ή αλλιώς η “Πύλη των Δακρύων” [Τζιμπουτί, Ερυθραία, Υεμένη], κι από όπου περνά το 30% των θαλάσσιων μεταφορών, κι ακόμη θα πρέπει να μην είναι κλειστά και τα στενά του Ορμούζ [Ιράν, ΗΑΕ, Ομάν], απ’ όπου περνάει το 35% του πετρελαίου και το 20% των παγκόσμιων μεταφορών.

Κι αν πάμε και παραπέρα, σε ό,τι αφορά το θαλάσσιο εμπόριο θα πρέπει να είναι ανοιχτή η ναυσιπλοΐα και στον Ειρηνικό, όπου κι εκεί μαζεύονται σύννεφα πολέμου είτε για τη θάλασσα της Νότιας Κίνας, ή Ανατολικής Θάλασσας σύμφωνα με το Βιετνάμ και Δυτικής Θάλασσας σύμφωνα με τις Φιλιππίνες, τα νησάκια Σπράτλι, είτε πιο πάνω για τα στενά της Ταϊβάν και πιο πάνω, βορειοανατολικά της Ταϊβάν, όπου βρίσκονται τα νησάκια Σενκάκου (Ντιαγιουιντάο στα κινεζικά).

Μιλάμε για μια εμπορική-μεταφορική “αλυσίδα” παγκοσμίου μεγέθους!

Ποιος, άραγε, να ενδιαφέρεται γι’ αυτήν;

Σωστά, το βρήκατε! **Οι πλοιοκτήτες!** Οι έλληνες εφοπλιστές, που διαθέτουν το 21% του παγκόσμιου εμπορικού στόλου. Μάλιστα τα τελευταία 10 χρόνια, που οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι στην Ελλάδα είδαν το εισόδημά τους να συρρικνώνεται δραματικά, οι έλληνες εφοπλιστές κατάφεραν - όπως περηφανεύονται - να διευρύνουν τη συνολική χωρητικότητα του ελληνικού εμπορικού στόλου κατά 50%, φτάνοντας να έχουν συνολικά 5.520 πλοία.

Αλλά, σαφώς δεν είναι μόνον οι εφοπλιστές, που είναι ο ένας μόνον “τροχός” της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Είναι και οι **βιομήχανοι, οι εργοστασιάρχες**, όλοι αυτοί που εκμεταλλεύονται τον ιδρώτα εκατομμυρίων εργαζομένων, που εξορύσσουν πρώτες ύλες, τις επεξεργάζονται, φτιάχνουν ένα σωρό προϊόντα, για να γεμίζουν οι καπιταλιστικές αγορές.

Τουλάχιστον 1 ηλεκτρική συσκευή, που έχουμε στο σπίτι μας έχει περάσει από τα στενά του Σουέζ. Και, βέβαια, τόσα άλλα προϊόντα, που εάν δεν φτάσουν στις αγορές, αν δεν πουληθούν, οι καπιταλιστές δεν θα μπορέσουν να βγάλουν κέρδος.

Ενδιαφέρονται κι **οι τραπεζίτες**, αυτοί που έχουν δανείσει τους εργοστασιάρχες, για να πάρουν νέα μηχανήματα, να μισθώσουν περισσότερους εργάτες, ώστε να αυξήσουν την παραγωγικότητα των επιχειρήσεών τους. Έτσι κι αυτοί εάν δεν δουλέψει σωστά η παραπάνω “αλυσίδα” δεν θα πάρουν τους τόκους και τα κεφάλαια που δάνεισαν.

Κι επειδή σήμερα έχουμε φτάσει σε ένα τέτοιο **υψηλό βαθμό συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης της παραγωγής**, πολύ συχνά βλέπουμε η χρηματοδότηση, η εξόρυξη, η παραγωγή των προϊόντων

να γίνεται από ομίλους, από μονοπώλια, όπως λέμε, που ελέγχουν όλη τη διαδικασία παραγωγής των εμπορευμάτων.

Τα μονοπώλια, λοιπόν, ενδιαφέρονται! Όπως και τα κράτη, τα καπιταλιστικά κράτη, που αντλούνε τη δύναμή τους από τη δύναμη αυτών των μονοπωλίων, από τη δύναμη των αστικών τάξεων που τα έχουν στα χέρια τους.

Πώς, όμως, μετριέται αυτή η δύναμη των αστικών τάξεων;

Μετριέται, πρώτα απ' όλα με την οικονομική ισχύ τους, το τι μερίδιο καταλαμβάνουν στο παγκόσμιο ΑΕΠ, που για να αυξηθεί με τη σειρά του, πρέπει τα μονοπώλια να βάλουν στο χέρι τον ορυκτό πλούτο, την ενέργεια, για να έχουν έτσι μεγαλύτερα ποσοστά κέρδους, να πουλήσουν ποιοτικότερα και φθηνότερα προϊόντα, γονατίζοντας τα ανταγωνιστικά μονοπώλια.

Κι αν μιλάμε για πρώτες ύλες και ενέργεια, όλες αυτές οι χώρες, που βρέχονται από τις 3 θάλασσες (Ανατολικής Μεσογείου, Ερυθράς και Περσικού) έχουν τεράστιους πόρους. Σύμφωνα με εκτιμήσεις το 49,5% των παγκόσμια αποδεδειγμένων αποθεμάτων των υδρογονανθράκων (πετρελαίου και φυσικού αερίου) βρίσκεται στην περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Δηλαδή, εκτός από νευραλγικός εμπορικός δρόμος, αυτή η περιοχή είναι πλούσια και σε ενεργειακούς πόρους. Ακόμη και τα μονοπώλια της λεγόμενης “πράσινης ενέργειας” σχεδιάζουν μεγαλεπίβολα έργα π.χ. από την εκμετάλλευση της ηλιοφάνειας στην περιοχή. Στην Αίγυπτο, στη Σαουδική Αραβία π.χ. κατασκευάζονται ηλιακά πάρκα “μαμούθ”, που βέβαια, με κάποιο τρόπο και αυτό το “εμπόρευμα” θα πρέπει να φτάσει στην ευρωπαϊκή αγορά, όχι με

πλοία αυτή τη φορά, αλλά με υποθαλάσσια ή χερσαία ηλεκτρικά δίκτυα.

Η λέξη “κλειδί”, λοιπόν, για καταλάβουμε τις εξελίξεις, είναι ο “ανταγωνισμός”.

[4. ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ]

Ο σφοδρός ανταγωνισμός ανάμεσα σε μεγάλες μονοπωλιακές επιχειρήσεις, στα αστικά κράτη για το πώς θα εξασφαλίσουν για δικό τους λογαριασμό τις πρώτες ύλες, την ενέργεια, τους δρόμους μεταφοράς των προϊόντων, (δρόμους πάσης φύσεως: θαλάσσιους, χερσαίους, με πλοία ή τρένα και αυτοκινητόδρομους, με καλώδια ή τις αεροπορικές συγκοινωνίες/μεταφορές), πως σε τελική φάση έτσι θα ελέγξουν τα μερίδια της αγοράς.

Άλλοτε αυτή η διαπάλη περιορίζεται σε οικονομικά μέσα, στους εμπορικούς πολέμους κι άλλοτε βγαίνουν τα σύγχρονα “γιαταγάνια”: Τα πολεμικά αεροπλάνα της 4ης και 5ης γενιάς, οι πύραυλοι, τα μη επανδρωμένα αεροπλάνα, το πυροβολικό, τα τεθωρακισμένα κοκ.

Γιατί;

Για τα κέρδη των καπιταλιστών!

Ποιος την πληρώνει;

Την πληρώνουν οι λαοί, η εργατική τάξη, τα άλλα φτωχά λαϊκά στρώματα, που δεν μπορούν να ξεφύγουν από τις “δαγκάνες” των ιμπεριαλιστικών πολέμων!

Παρακολουθούμε τώρα τις πυραυλικές επιθέσεις μεταξύ Ισραήλ και Ιράν, κι ενώ το Ισραήλ έχει εξαπολύσει και χερσαία επίθεση στο Λίβανο. Πώς συνδέονται όλα αυτά;

Πιθανόν “να έχει πάρει το αυτί σας” τις λεγόμενες «συμφωνίες του Αβραάμ».

[5. ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΧΑΡΤΗ ΧΩΡΩΝ ΜΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΣΥΝΑΨΕΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ]

Πρόκειται για έναν σχεδιασμό αμερικανο-ισραηλινής έμπνευσης, στη βάση του οποίου μια σειρά αραβικές χώρες αναγνώρισαν και σύναψαν σχέσεις με το Ισραήλ: το 2020 ήταν: Μπαχρέιν, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Μαρόκο και το 2021 το Σουδάν. Ακόμη πιο πριν Ιορδανία και Αίγυπτος είχαν αποκαταστήσει σχέσεις με το Ισραήλ. Τον Αύγουστο του 2023 είχε εκδηλωθεί μια θεαματική προσέγγιση του Ισραήλ με τη Σαουδική Αραβία κι όλα έδειχναν πως και αυτή η χώρα θα προσχωρήσει στις λεγόμενες «συμφωνίες του Αβραάμ».

Στην πράξη οι συγκεκριμένες συμφωνίες, που αποσκοπούν στην αύξηση των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων και της κερδοφορίας των καπιταλιστών της περιοχής, ενίσχυαν την πολιτική θέση του Ισραήλ κι επιπλέον διευκόλυναν τις ΗΠΑ στους σχεδιασμούς τους ενάντια στην Κίνα και στο Ιράν. Μεγάλος χαμένος ήταν ο λαός της Παλαιστίνης, μιας και στην πράξη κέρδιζε έδαφος η εγκατάλειψη των αποφάσεων του ΟΗΕ για την ίδρυση του παλαιστινιακού κράτους και προκρίνονταν η συνέχιση της ισραηλινής κατοχής με την επακόλουθη καταπίεση του λαού της Παλαιστίνης.

[6. ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΧΑΡΤΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΟ ΤΡΑΜΠ]

Η επιχείρηση γενοκτονίας κατά του λαού της Παλαιστίνης, που εξαπέλυσε το Ισραήλ, επισείοντας το επίπλαστο «δικαίωμα της αυτοάμυνας» μετά την επίθεση της Χαμάς, οδήγησε σε ανατροπές στο συγκεκριμένο σχεδιασμό.

Η αστική τάξη του Ισραήλ, που έβαλε προς το παρόν “στο γύψο” τις “Συμφωνίες του Αβραάμ”, εκτιμά πως έχει σήμερα την πολιτικο-στρατιωτική και οικονομική δύναμη να επιβάλει έναν τέτοιο σχεδιασμό, που θα την αναδείξει σε βασική δύναμη σε όλη την περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής, αξιοποιώντας το «μαστίγιο» της στρατιωτικής επιθετικότητας, της εισβολής και κατοχής ξένων εδαφών και της στρατιωτικής αποδυνάμωσης άλλων ανταγωνιστικών αστικών καθεστώτων της περιοχής, όπως π.χ. το Ιράν. Άφησε, λοιπόν, για αργότερα το «καρότο» των οικονομικών συμφωνιών, τύπου «Αβραάμ», κι έβαλε εμπρός το σχεδιασμό της γενοκτονίας του λαού της Παλαιστίνης, ακόμη και τον εκτοπισμό στην έρημο όσων δεν βρουν το θάνατο από την ισραηλινή σφαγή.

Στην αναβάθμιση του ρόλου της αστικής τάξης του Ισραήλ εκτιμά ότι μπορεί να συμβάλει τόσο η γεωγραφική θέση του, ως διαμετακομιστικός «κόμβος» Ασίας-Ευρώπης, αξιοποιώντας και τα εδάφη του παραλιακού «φιλέτου» της Λωρίδας της Γάζας, που πρέπει πάση θυσία να βρεθεί υπό ισραηλινό έλεγχο (ή και κατοχή), όσο και την εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων στη Μεσόγειο, συμπεριλαμβανομένης και της ΑΟΖ, που θα έπρεπε να ανήκει στο Παλαιστινιακό κράτος.

Το κοίτασμα φυσικού αερίου της Γάζας ανακαλύφθηκε στα τέλη του 1999, με προκαταρκτικά στοιχεία να δείχνουν ότι περιείχε περισσότερα από 1,1 τρισεκατομμύρια κυβικά πόδια φυσικού αερίου.

[7. ΕΙΚΟΝΑ ΑΟΖ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ]

Είναι γνωστό πως προηγούμενα χρόνια υπήρχαν σχεδιασμοί για εκμετάλλευση των κοιτασμάτων της μέσα από μια διακρατική συνεργασία Ισραήλ και Αιγύπτου, όπου ένα τμήμα των κερδών θα προωθούνταν στην Παλαιστινιακή Αρχή. Τη συνεργασία Αιγύπτου και Ισραήλ προκρίνουν διαχρονικά και οι ΗΠΑ. Η Αίγυπτος, που είναι η μεγαλύτερη χώρα παραγωγής φυσικού αερίου στην Ανατολική Μεσόγειο, είναι, ταυτόχρονα, και η μεγαλύτερη αγορά κατανάλωσης φυσικού αερίου στην περιοχή, λόγω της ραγδαίας αύξησης του πληθυσμού, που έχει φτάσει περίπου τα 112 εκατομμύρια. Σήμερα υπάρχει ο υποθαλάσσιος αγωγός φυσικού αερίου που συνδέει την ισραηλινή πόλη Ασκελόν με την Αλ-Αρίς, στην Αίγυπτο. Το ισραηλινό φυσικό αέριο υγροποιείται στην Αίγυπτο για να εξαχθεί στη συνέχεια στις ευρωπαϊκές αγορές. Εννοείται πως η Αίγυπτος ενδιαφέρθηκε για την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων της Γάζας, που εφάπτονται με τη δική της ΑΟΖ. Έτσι το Φεβρουάριο του 2021, ο αιγυπτιακός όμιλος EGAS, υπέγραψε μνημόνιο κατανόησης με την κοινοπραξία στον τομέα του φυσικού αερίου με στόχο την ανάπτυξη του κοιτάσματος.

Αυτά σήμερα μοιάζουν απόμακρα, μιας και το Ισραήλ επεξεργάζεται τον πλήρη εκτοπισμό των Παλαιστινίων από τη Λωρίδα στη Γάζα προς την έρημο ή προς άλλες «πρόθυμες» χώρες. Έχει «ανοίξει η όρεξη» της αστικής τάξης του Ισραήλ για αποκλειστική εκμετάλλευση αυτού του πλούτου.

Επιπλέον, πρέπει να σημειώσουμε πως, ενώ ολόκληρη η περιοχή είναι ένας εμπορικός «δίαυλος», όπως αναδείξαμε νωρίτερα, δεν σημαίνει πως έχουν πάψει να χαράσσονται στους χάρτες νέοι εμπορικοί δρόμοι. Καθένας, παλιός ή νέος «δρόμος», συνδέεται με

ανταγωνιστικά συμφέροντα και μεγάλα επενδυτικά καπιταλιστικά σχέδια.

[8. ΙΝΔΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ]

Τέτοιος είναι ο λεγόμενος εμπορικός «ινδικός δρόμος», που «ακουμπά» στο λιμάνι Τζεμπέλ Αλί των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, κι από εκεί θα υπάρχει σιδηροδρομική σύνδεση που θα περνά μέσα από Σαουδική Αραβία, Ιορδανία και Ισραήλ και θα καταλήγει στο λιμάνι της Χάιφα και στη συνέχεια θα συνεχίζει έως το λιμάνι του Πειραιά και σε ιταλικά και γαλλικά λιμάνια.

Αυτός ο εμπορικός δρόμος θα κοστίζει στα μονοπώλια λιγότερο από τη διαδρομή μέσω της Διώρυγας του Σουέζ. Ο σχεδιασμός των ΗΠΑ, που προκρίνουν αυτή τη δίοδο και ο οποίος εκδηλώθηκε ανοιχτά στη διάρκεια της συνόδου της ομάδας G20 του 2023 στο Νέο Δελχί, είναι να απαξιωθεί ο κινεζικός εμπορικός διάδρομος «Μία Ζώνη, ένας Δρόμος» ή αλλιώς «Δρόμος του μεταξιού».

Επιπλέον υπάρχει κι ένα πραγματικά «φαραωνικό σχέδιο»!

[9. ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΔΙΩΡΥΓΑ ΜΠΕΝ ΓΚΟΥΡΙΟΝ]

Η κατασκευή εναλλακτικής διώρυγας σε αυτή της διώρυγας του Σουέζ, που υπάρχει σήμερα και ελέγχεται από την Αίγυπτο. Η νέα διώρυγα θα περνά μέσα από το Ισραήλ και θα φέρει το όνομα του πρώτου πρωθυπουργού του, Μπεν Γκουριόν. Η αρχική σύλληψη της διώρυγας υπάρχει από τα 1963, όπως αναφέρεται στο βιβλίο "Η νέα Μέση Ανατολή" του πρώην ισραηλινού πρωθυπουργού Σιμόν Πέρες, το οποίο εκδόθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1990. Προέβλεπε τη διάνοιξη μια διώρυγας 250 χιλιομέτρων μέσω της ερήμου Νεγκέφ με τη χρήση 520 υπόγειων πυρηνικών εκρήξεων, που θα ένωνε τον Κόλπο

της Άκαμπα στην Ερυθρά Θάλασσα (το ισραηλινό λιμάνι Ειλάτ), με τη Μεσόγειο Θάλασσα (το ισραηλινό λιμάνι Ασκελόν, 12 μόλις χιλιόμετρα βορειότερα της Λωρίδας της Γάζας).

Η νεότερη έκδοση του σχεδίου έχει απορρίψει τη χρήση πυρηνικών εκρήξεων για τη χάραξη της διώρυγας και κάνει λόγο για 300 χιλιάδες μηχανικούς και εργάτες, που θα δουλέψουν για 5 χρόνια, ώστε να ανοιχτεί μια διώρυγα πλάτους 200 μέτρων και βάθους 50 μέτρων, που θα είναι διπλής κατεύθυνσης και θα χωρά και μεγαλύτερα πλοία από αυτά, που τώρα περνούν τη διώρυγα του Σουέζ. Μπορεί να είναι περίπου 100 χιλιόμετρα μακρύτερη από τη διώρυγα του Σουέζ, και το κόστος της κατασκευής εκτιμάται ότι θα κυμανθεί από 16 έως 55 δισ. δολάρια, αλλά θα είναι ιδιαίτερα κερδοφόρα, με καθαρά κέρδη έξι δισεκατομμύρια (ίσως και περισσότερα) δολάρια το χρόνο.

Δεν είναι λίγοι αυτοί που συνδέουν το συγκεκριμένο κατασκευαστικό έργο με το σχεδιασμό εκτοπισμού των Παλαιστινίων από τη Λωρίδα της Γάζας με το επιχείρημα της «ασφάλειας» και της διασφάλισης των επενδύσεων, καθώς και της αξιοποίησης αυτού του παραλιακού «φιλέτου» γης για τους διαμετακομιστικούς σκοπούς των επιχειρηματικών πλάνων της νέας διώρυγας.

Εννοείται πως υπάρχουν ισχυρές δυνάμεις, που ενδιαφέρονται για την αποτυχία των παραπάνω σχεδιασμών, ειδικά εκείνοι που θα ζημιωθούν από την κατασκευή τους και τέτοιοι είναι οι μονοπωλιακοί όμιλοι και οι αστικές τάξεις πολλών άλλων χωρών (Κίνα, Αίγυπτος, Ιράν, Τουρκία, κ.ά.), που δεν εμπλέκονται και δεν θα ωφεληθούν από αυτές.

Επιπλέον, η διάνοιξη μιας νέας διώρυγας θα πρέπει να διασφαλίσει τον έλεγχο από το Ισραήλ και τις ΗΠΑ όλης της Ερυθράς Θάλασσας, π.χ. των νησιών Τιράν και Σαναφίρ, που έχουν παραχωρηθεί από την Αίγυπτο στη Σαουδική Αραβία και βρίσκονται στην είσοδο του Κόλπου της Άκαμπα, και τα οποία άλλωστε είχαν καταληφθεί από το Ισραήλ τόσο το 1956 (κρίση του Σουέζ), όσο και την περίοδο 1967-1982.

Επιπλέον θα πρέπει να ελεγχθεί και η είσοδος της Ερυθράς Θάλασσας, τα στενά του Μπαμπ ελ Μαντέμπ ή διαφορετικά οι «Πύλες των Δακρύων», εκεί δηλαδή που περιπολούν οι ελληνικές φρεγάτες, στα πλαίσια της πολεμικής επιχείρησης της ΕΕ «Ασπίδες».

Πρόκειται, λοιπόν, για έναν σχεδιασμό που εμπεριέχει την επιθετικότητα του Ισραήλ και των συμμάχων του στην περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Ας μην ξεχνάμε πως στην περιοχή (στο Τζιμπουτί) στρατιωτικές βάσεις έχουν εκτός των ΗΠΑ και η Κίνα με τη Ρωσία, που πραγματοποιούν κατά καιρούς μαζί με το Ιράν στρατιωτικά γυμνάσια στον Περσικό Κόλπο.

Επιπλέον, «τρέχουν» κι άλλοι σχεδιασμοί, που αφορούν αγωγούς φυσικού αερίου, όπως είναι ο αγωγός Ανατολικής Μεσογείου (EastMed), στους οποίους εμπλέκεται και η αστική τάξη της δικής μας χώρας.

[10. ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΣΥΝΔΕΣΗ ΦΥΣΙΚΟΥ ΑΕΡΙΟΥ ΚΑΙ ΡΕΥΜΑΤΟΣ ΙΣΡΑΗΛ - ΕΛΛΑΔΑΣ]

Βεβαίως υπάρχουν και ανταγωνιστικοί σχεδιασμοί, όπως η αποστολή του αερίου στην Αίγυπτο ή στην Κύπρο για υγραποίηση και

στη συνέχεια η μεταφορά του με πλοία στις αγορές. Ακόμη, λίγες μέρες πριν το χτύπημα της Χαμάς στο Ισραήλ, ο Πρόεδρος της Τουρκίας, Ταγίπ Ερντογάν, σε κατ' ιδίαν συνάντηση που είχε στη Νέα Υόρκη με τον Πρωθυπουργό του Ισραήλ, Βενιαμίν Νετανιάχου, στο περιθώριο της 78ης Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ, επανέφερε την πρόταση κατασκευής υποθαλάσσιου αγωγού που θα μεταφέρει το ισραηλινό φυσικό αέριο στις τουρκικές ακτές, προκειμένου στη συνέχεια να διοχετευθεί στην αγορά της Ευρώπης.

Βεβαίως, ένα τέτοιο σχέδιο, εξαιτίας της επιδίωξης της αστικής τάξης της Τουρκίας να παρουσιαστεί ως «προστάτης» του λαού της Παλαιστίνης, φαντάζει αδύνατο τη δεδομένη χρονική στιγμή.

Ακόμη προωθείται και η ανάλογη ηλεκτρική διασύνδεση διπλής κατεύθυνσης του Ισραήλ με την Ευρώπη, όπου εμπλέκεται και η Ελλάδα με την Κύπρο.

Σε κάθε περίπτωση πρέπει εδώ να υπογραμμίσουμε πως αυτά ή άλλα εμπορικά και ενεργειακά σχέδια αποσκοπούν αποκλειστικά στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων των μονοπωλίων και δεν έχουν σχέση με την ικανοποίηση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών. Επιπλέον, περικλείουν μεγάλους κινδύνους για τους λαούς, αφού τα κέρδη του κεφαλαίου είναι σε αντίθεση με την προστασία του περιβάλλοντος και την ασφάλεια των λαών, ενώ όπως ήδη φαίνεται από τα γεγονότα, περικλείουν το «σπέρμα» των σφοδρών ανταγωνισμών και των πολεμικών αναμετρήσεων, που αιματοκυλούν τους λαούς για τα συμφέροντα των μονοπωλίων.

[11. ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΙΝΔΙΚΟ ΔΡΟΜΟ]

Έχει μια σημασία να σταθούμε στο ρόλο της Ινδίας στις εξελίξεις και στη σαφή επιδίωξη τόσο του ευρωατλαντικού άξονα, όσο και του υπό διαμόρφωση ευρασιατικού να την τραβήξουν στους σχεδιασμούς τους. Η Ινδία, η μεγαλύτερη χώρα του πλανήτη μας σε πληθυσμό (1,41 δισεκατομμύρια), βρίσκεται μεταξύ των ισχυρότερων και ταχύτερα αναπτυσσόμενων καπιταλιστικών οικονομιών (στην 3^η θέση, με μερίδιο 7,5% στο παγκόσμιο ΑΕΠ), και είναι 4^η παγκόσμια δύναμη σε στρατιωτική ισχύ.

Οι ΗΠΑ επιδιώκουν σταθερά τη διαμόρφωση πολιτικο-στρατιωτικής συνεργασίας με την Ινδία και σε αυτήν την κατεύθυνση έχουν δημιουργήσει την Quad (ΗΠΑ, Ινδία, Ιαπωνία, Αυστραλία), όπου ανοικτά τίθεται το θέμα της ανάσχεσης της αύξησης της κινεζικής επιρροής στην περιοχή του Ινδοειρηνικού (Ινδικός και Ειρηνικός Ωκεανός).

Από την άλλη η Ινδία, παρά τον ανταγωνισμό με την Κίνα και τις συνοριακές διενέξεις στα Ιμαλάια, συμμετέχει μαζί με την Κίνα σε μια σειρά διακρατικές ενώσεις, όπως είναι οι BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Ν. Αφρική) και η Οργάνωση Συνεργασίας της Σαγκάης και είναι από το μεγαλύτερους αγοραστές ρωσικών όπλων, καθώς και ένας από τους βασικούς «δίαυλους» των καπιταλιστών της Ρωσίας με τον έξω κόσμο, μετά τη «βροχή» των ευρωατλαντικών κυρώσεων, που ακολούθησε τη ρωσική εισβολή στα εδάφη της Ουκρανίας.

Να γιατί η χάραξη του λεγόμενου «Ινδικού δρόμου», στον οποίο αναφερθήκαμε παραπάνω, συνδέεται με τους ευρύτερους σχεδιασμούς του ευρωατλαντικού μπλοκ στην αντιπαράθεση με την Κίνα, στη μάχη για τα μερίδια των αγορών στη Μέση Ανατολή και

Ευρώπη. Αυτός ο δρόμος συνδέεται με το στρατηγικό σχεδιασμό των ΗΠΑ, από τη μια να «τραβήξουν» την Ινδία πιο στενά στη συμμαχία τους και από την άλλη να μειώσουν τα κινέζικα μερίδια στις αγορές της Ευρώπης. Είναι για τις ΗΠΑ μια «διπλή μάχη», τόσο για την Ινδία, όσο και για την Ευρώπη.

Με βάση τα παραπάνω δεν είναι καθόλου τυχαία η ανάπτυξη των πολιτικο-στρατιωτικών και οικονομικών σχέσεων του Ισραήλ με την Ινδία, που ξεκίνησαν μόλις το 1992, αλλά αναπτύσσονται σημαντικά, ιδιαίτερα στην ανταλλαγή στρατιωτικής τεχνογνωσίας και οπλικών συστημάτων στον τομέα των αντιπυραυλικών συστημάτων και των μη επανδρωμένων αεροσκαφών.

Βεβαίως και η άλλη πλευρά, αυτή του υπό διαμόρφωση ευρασιατικού μπλοκ, επίσης αναπτύσσει ανάλογες σχέσεις και δίνει και εναλλακτικές διαδρομές για την αποστολή των εμπορευμάτων, που παράγονται στην Ινδία προς τις αγορές της Ευρώπης, είτε μέσω του δρόμου «Βορράς - Νότος», που περνά μέσα από το Ιράν, την Κασπία, τη Ρωσία και από εκεί στις ευρωπαϊκές αγορές, είτε μέσω της Βόρειας Θαλάσσιας Οδού και της χρήσης του Βλαδιβοστόκ, ή ακόμη και μέσω ενός εμπορικού διαδρόμου που θα διασχίζει το Ιράκ και την Τουρκία.

Η διαπάλη των αστικών δυνάμεων «καλά κρατεί» σε όλη την περιοχή, στην οποία αναφερόμαστε των 3 θαλασσών.

- Ας μην ξεχνάμε πως εδώ και 50 χρόνια έχουμε την κατοχή του 40% της Κύπρου, όπου η τουρκική αστική τάξη πιέζει για να κατοχυρώσει τα αποτελέσματα της εισβολής και κατοχής των κυπριακών εδαφών, με προτάσεις για διχοτομικές λύσεις δύο κρατών,

ενίσχυση του ψευδοκράτους και προσπάθεια διεθνούς αναγνώρισής του, όπως έκανε ο κ. Ερντογάν στην ομιλία του στη ΓΣ του ΟΗΕ.

- Είχαμε την εισβολή και κατοχή των ΗΠΑ στο Ιράκ, όπου εξακολουθούν να διατηρούν βάσεις.
- Είχαμε την ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Συρία, όπου έχουμε κατοχή συριακών εδαφών, όχι μόνον από το Ισραήλ, αλλά και από την Τουρκία και τις ΗΠΑ.
- Είχαμε τον πόλεμο της Σαουδικής Αραβίας ενάντια στην Υεμένη, κι έχουμε μια πυροβολαρχία ελληνικών “Πάτριот” στη Σαουδική Αραβία.

Αλλά, επιτρέψτε μου να σταθώ λίγο σε έναν επίσης αιματηρό πόλεμο, που διεξάγεται εδώ και χρόνια στο Σουδάν.

[12. ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΧΑΡΤΗ ΣΟΥΔΑΝ]

Ο εμφύλιος πόλεμος που συνεχίζεται στο Σουδάν εδώ και 18 μήνες κι έχει τις παρακάτω συνέπειες:

- Ένα από τα μεγαλύτερα κύματα προσφυγιάς στον κόσμο, με τον εκτοπισμό 13 εκατομμυρίων Σουδανών από τις εστίες τους, εκ των οποίων οι 10,7 εκατομμύρια άνθρωποι βρήκαν καταφύγιο σε χώρους εντός του Σουδάν, ενώ 2,3 εκατομμύρια έχουν καταφύγει σε γειτονικές χώρες.
- Περίπου 25,6 εκατομμύρια άνθρωποι, που αντιπροσωπεύουν περισσότερο από το 50% του πληθυσμού του Σουδάν, αντιμετωπίζουν οξεία πείνα.
- Το θάνατο στις ένοπλες συγκρούσεις έχουν βρει 20 χιλιάδες άνθρωποι.

[13. ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΧΑΡΤΗ ΖΩΝΩΝ ΕΛΕΓΧΟΥ ΣΟΥΔΑΝ]

- Τα εδάφη της χώρας μοιράστηκαν σε 2 βασικές ζώνες στρατιωτικού ελέγχου, όπου οι «Δυνάμεις Ταχείας Υποστήριξης» ελέγχουν (γενικά) την πρωτεύουσα Χαρτούμ μαζί με έναν (περίκλειστο) θύλακα που επεκτείνεται νοτιοδυτικά και συνορεύει με Τσαντ και Κεντροαφρικανική Δημοκρατία. Από τη μεριά του ο επίσημος στρατός ελέγχει το μεγαλύτερο τμήμα των εδαφών της χώρας, την ακτογραμμή της και έχει ορίσει έδρα της κυβέρνησής του το λιμάνι Πορτ Σουδάν, το οποίο έχει μετατραπεί σε καταφύγιο των διπλωματικών αποστολών.

- Ακόμη, εξαιτίας της παύσης της λειτουργίας του 80% των υγειονομικών υποδομών έχουμε τη μαζική διάδοση πέντε ασθενειών: χολέρας, ελονοσίας, ιλαράς, μηνιγγίτιδας και του δάγκειου πυρετού.

Να σημειώσουμε πως το Σουδάν, που βρέχεται από την Ερυθρά Θάλασσα, θεωρείται μία από τις τρεις μεγαλύτερες χώρες της αφρικανικής ηπείρου από άποψη έκτασης. Διαθέτει σημαντικούς υδάτινους πόρους, αλλά και ορυκτό πλούτο, όπως: χρυσό, ουράνιο, ασήμι, χαλκό, ψευδάργυρο, σίδηρο, χρώμιο, μαγγάνιο, κλπ. Μάλιστα, ειδικά για το ουράνιο, πιστεύεται πως έχει το τρίτο μεγαλύτερο απόθεμα στον κόσμο.

Κάθε χρόνο υπολογίζεται πως βγάζει πάνω από 80 τόνους χρυσού, αλλά το 80% απ' αυτό το λυμαίνονται λαθρέμποροι με την ανοχή των εκάστοτε σουδανικών αρχών. Από το λαθρεμπόριο χρυσού κερδίζουν οι διάφοροι περιφερειακοί και παγκόσμιοι σύμμαχοι των εμπλεκόμενων στη σημερινή σύγκρουση αστικών δυνάμεων.

Και μπορεί το μερίδιο του Σουδάν στην παραγωγή πετρελαίου να μειώθηκε μετά την απόσχιση του Νότιου Σουδάν (2011) και να

κυμαίνεται στα 135.000 βαρέλια την ημέρα, αλλά εάν δούμε το χάρτη, το Σουδάν είναι αυτό που ελέγχει τις διόδους πώλησης και του πετρελαίου του Νότιου Σουδάν.

[14. ΧΑΡΤΗΣ ΣΟΥΔΑΝ ΜΕ ΑΓΩΓΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ]

Από την ανεξαρτησία του Σουδάν (1956) έχουν σημειωθεί 35 πραξικοπήματα και απόπειρες πραξικοπήματος.

Πώς φτάσαμε, όμως, στο σημερινό εμφύλιο; Τι δυνάμεις εκπροσωπούν οι δύο βασικές στρατιωτικές δυνάμεις που συγκρούονται; Πώς εμπλέκονται άλλες περιφερειακές και διεθνείς δυνάμεις;

Ας πούμε συνοπτικά λίγα πράγματα: Το Σουδάν, που έγινε ανεξάρτητο στα 1956, όπως και μια σειρά άλλες χώρες που σχηματίστηκαν με την κατάργηση της αποικιοκρατίας, είχαν αδύνατους αστικούς κρατικούς θεσμούς. Για μια περίοδο είχε, όπως κι άλλες πρώην αποικίες, τη στήριξη της Σοβιετικής Ένωσης, που ποικιλοτρόπως βοηθούσε τέτοιες χώρες, με στόχο να τις αποσπάσει από την επιρροή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Μάλιστα αυτή η επιδίωξη «ντύθηκε» και ιδεολογικά με την πολύ προβληματική αντίληψη του λεγόμενου «μη καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης», που άφηνε να καλλιεργούνται ουτοπικές αντιλήψεις πως αυτές οι χώρες δεν είναι καπιταλιστικές, αλλά ούτε ακόμη σοσιαλιστικές χώρες, αλλά με τη στήριξη της ΕΣΣΔ, κάποια στιγμή στο μέλλον μπορούν να γίνουν και μάλιστα ειρηνικά.

Στην πράξη, βέβαια κάτι τέτοιο ποτέ δεν έγινε και σε πολλές περιπτώσεις, όπως π.χ. στην Αίγυπτο, μόλις ενισχύθηκαν οι αστικές τάξεις αποχαιρέτησαν την ΕΣΣΔ και στράφηκαν στις ΗΠΑ.

Στη βάση αυτή, βέβαια, βρήκαν πρόσφορο έδαφος να αναπτυχθούν διάφορα αστικά κινήματα, που αποτελούσαν κράμα εθνικισμού, παναραβισμού, ποτισμένα με σοσιαλδημοκρατικές αντιλήψεις «ρύθμισης» της αγοράς ή «κρατικού καπιταλισμού».

Τέτοιο ήταν στο Σουδάν το καθεστώς του αραβοεθνικιστή Τζαφάρ Νιμέρι, που τη δεκαετία του 70 τα σπάει με την ΕΣΣΔ (και τους κομμουνιστές του Σουδάν), αλλά όχι με την Κίνα, και τη δεκαετία του '80 κάνει πλήρη ιδεολογική στροφή στον ισλαμισμό και επιβάλλει στα 1983 την εφαρμογή των «ισλαμικών νόμων της Σαρίας».

Η εξέλιξη αυτή συνοδεύτηκε με περίοδο έντασης της κρατικής καταπίεσης σε βάρος αλλόδοξων και μη αραβόφωνων του Σουδάν, όπως είναι η περιοχή του Νταρφούρ και ο Νότος του Σουδάν. Άρχισαν να φτιάχνονται ένοπλα τμήματα ανά γεωγραφικές περιοχές, ενώ και οι ΗΠΑ με το πρόσχημα της Σαρίας επιβάλλουν οικονομική και πολιτική διεθνή απομόνωση του Σουδάν.

Όταν στα 1985 ο Τζαφάρ Νιμέρι, που, όπως είπαμε στηριζόταν από την Κίνα, επιδιώκει να κάνει στροφή προς τις ΗΠΑ, για να βγει η αστική τάξη από την απομόνωση που τις είχαν επιβάλει οι ΗΠΑ, ανατρέπεται από τον ισλαμιστή αρχιστράτηγο, Αμπντουραχμάν Σιουάρ Αλδάχαμπ. Κι αυτός, όμως ανατρέπεται στα 1989 από τον Όμαρ Αλμπασίρ, που ακύρωσε τα συμβόλαια, που είχε επισυνάψει ο Τζαφάρ Νιμέρι με την αμερικανική Chevron και με τη βρετανική BP, δίνοντας τον τομέα εκμετάλλευσης των υδρογονανθράκων στους Κινέζους (στην China National Petroleum Corporation), που ήδη κατείχε το 47% των μετοχών και εισήγαγε περίπου το 67% του παραγόμενου πετρελαίου του Σουδάν.

Το Σουδάν και το Ιράν ανέπτυξαν εντυπωσιακά τις σχέσεις τους το διάστημα 1990 - 2010.

Το 2011, μετά από πολυετή εμφύλιο πόλεμο, το Νότιο Σουδάν ανακηρύσσει την ανεξαρτησία του, έχοντας τη στήριξη και των ΗΠΑ.

Με δεδομένο, όμως, ότι τα 3/4 των εξαγωγών του Σουδάν έχουν προορισμό τις αγορές των αραβικών μοναρχιών του Κόλπου, αναπτύχθηκε μια δυσαρέσκεια μέσα στην αστική τάξη για την τόσο στενή προσέγγιση με το Ιράν, που θεωρήθηκε «ασύμφορη». Αυτή η δυσφορία εκφράστηκε και μέσα στους κόλπους του καθεστώτος του Αλμπασίρ, όσο και στις δυνάμεις της αντιπολίτευσης.

Με την κατάληψη της Σαναά από τους Χούθι, το Σεπτέμβριο του 2014, το καθεστώς του Σουδάν βρήκε αφορμή να έρθει σε ρήξη με το Ιράν. Είχαν μεσολαβήσει υποσχέσεις από τη Σ. Αραβία και τα ΗΑΕ για οικονομικά ανταλλάγματα και για σπάσιμο του αποκλεισμού και της απομόνωσης.

[15. ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ]

Το σουδανικό καθεστώς ανακοίνωσε το 2015 την επίσημη συμμετοχή του στην επιχείρηση «Αποφασιστική Καταιγίδα» της Σαουδικής Αραβίας και των συμμάχων της για την «επαναφορά της νομιμότητας στην Υεμένη κατά των στασιαστών Χούθι», όπως αναφέρθηκε από τους αντιπάλους τους. Οι εκθέσεις μιλούν για 30 χιλιάδες σουδανούς μισθοφόρους που επιστρατεύτηκαν κατά των Χούθι, εκ των οποίων οι 8 χιλιάδες σκοτώθηκαν στην Υεμένη. Το αξιοσημείωτο είναι ότι οι ηγέτες των τωρινών αντιμαχόμενων δυνάμεων στο Σουδάν ήταν αυτοί που πρωτοστάτησαν εξίσου στην επιστράτευση σουδανών μισθοφόρων υπέρ της Σαουδικής Αραβίας και

των συμμάχων τους στην Υεμένη, με μισθούς που κυμαίνονται από 480 δολάρια μέχρι τα 530.

Η αλλαγή της «ρότας» του καθεστώτος του Αλμπασίρ εξέφραζε την πρόθεση της αστικής τάξης για έξοδο από την πολύχρονη διεθνή οικονομική και πολιτική απομόνωση που είχε σοβαρές συνέπειες στον τραπεζικό και αγροτικό τομέα και στην εισροή ξένων επενδύσεων.

Παρά τις προσπάθειες του καθεστώτος και τις υποσχέσεις των «νέων» συμμάχων του (Σαουδική Αραβία και ΗΑΕ), το Σουδάν αντιμετώπιζε μια όξυνση της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης. Το 2018 οι τιμές ορισμένων εμπορευμάτων είχαν διπλασιαστεί και ο πληθωρισμός είχε αυξηθεί σχεδόν κατά 70%. Οι τελευταίες διαδηλώσεις σχετίζονται με την αύξηση των τιμών και με πληροφορίες για επικείμενη άρση της κρατικής επιδότησης της τιμής του ψωμιού.

Μετά από την επιστροφή του Όμαρ Αλμπασίρ από κρατική επίσκεψη «εξομάλυνσης» των σχέσεων με το συριακό καθεστώς μετά από διαμεσολάβηση της Ρωσίας, ξεκίνησαν μαζικές διαδηλώσεις που οδήγησαν στην ανατροπή του στις 10/4/2019 από το σουδανικό στρατό.

Στις 23 Οκτωβρίου 2020, οι σουδανικές αρχές συμφώνησαν, υπό την αμερικανική πίεση, στην ομαλοποίηση των σχέσεων με το Ισραήλ.

Στην πορεία τα πολιτικά πράγματα πέρασαν και πάλι στα χέρια των στρατηγών, που όμως δεν μπόρεσαν να εκφράσουν τα συλλογικά συμφέροντα της αστικής τάξης του Σουδάν και έχει ξεκινήσει εδώ και σχεδόν 2 χρόνια ένας αιματηρός εμφύλιος πόλεμος, ανάμεσα στο στρατό και στις «Δυνάμεις Ταχείας Επέμβασης».

Η αιγυπτιακή αστική τάξη και το κράτος της, με την εμπλοκή τους υπέρ της πλευράς του στρατού στην ενδοαστική σύγκρουση που εξελίσσεται στο Σουδάν και με τα σχετικά «παζάρια», επιδιώκει να κλείσει υπέρ της την υπόθεση του «τριγώνου Χαλάιμπ», για τη διαφιλονικούμενη εδαφική διαφορά των δύο χωρών, αλλά να έχει και τη στήριξη του Σουδάν στα ζητήματα των διαφορών Αιγύπτου - Αιθιοπίας για τον υδάτινο πλούτο του Νείλου.

Η Σαουδική Αραβία επίσης μοιάζει να στηρίζει το στρατό.

Αντίθετα υπέρ των «Δυνάμεων Ταχείας Υποστήριξης», φαίνεται να είναι τα ΗΑΕ, η Αιθιοπία...

Οι μεγάλοι «παίκτες» μοιάζει να στηρίζουν και τις δύο πλευρές. Π.χ. είναι γνωστή η εμπλοκή του ρωσικού μισθοφορικού στρατού «Βάγκνερ» στη στήριξη των «Δυνάμεων Ταχείας Υποστήριξης», που τους είχαν δώσει την εκμετάλλευση κοιτασμάτων χρυσού. Την ίδια ώρα ο στρατός, που ελέγχει τα παράλια της Ερυθράς Θάλασσας, έχει υποσχεθεί εκεί στη Ρωσία βάση. Όπλα φαίνεται να λαμβάνουν και οι δύο πλευρές της εμφύλιας σύγκρουσης απ' όλους.

Ανάλογα φαίνεται να κινούνται και η Κίνα και οι ΗΠΑ, με τους «διαμεσολαβητές» τους, περιμένοντας να δούνε πού θα γείρει η «πλάστιγγα» της ενδοαστικής σύγκρουσης. Αλλά με μια διαφορά: εάν η Κίνα, που έχει βάλει στο χέρι μεγάλο τμήμα του ορυκτού πλούτου του Σουδάν και του Νότιου Σουδάν, θέλει το γρηγορότερο μια στοιχειώδη «ομαλοποίηση» των μεταφορικών «αλυσίδων», οι ΗΠΑ, φυσικά, ενδιαφέρονται για το ανάποδο, μέχρι, βέβαια, την επικράτηση δυνάμεων που θα είναι έτοιμες να συνδιαλέγουν μαζί τους.

Και ανοίγοντας εδώ μια παρένθεση να πω για το Νείλο.

[16. ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΧΑΡΤΗ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ]

Όπως είπα, οι πόλεμοι στον καπιταλισμό γίνονται μεταξύ άλλων για τις πρώτες ύλες, τους πόρους και τέτοιος είναι και το νερό.

Από το πόσιμο νερό εξαρτάται η ανθρώπινη ζωή, κι επιπλέον το νερό αποτελεί στις συνθήκες του καπιταλισμού εφόδιο για την κερδοφορία του κεφαλαίου, είτε μέσα από την επέκταση των αγροτικών καλλιεργειών, είτε μέσα από την αλιεία, ή την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, με τα υδροηλεκτρικά έργα. Τέτοια πηγή είναι και ο Νείλος, όπου τα τελευταία χρόνια δυναμώνουν οι αντιθέσεις μεταξύ των αστικών κρατών της περιοχής για τη διαχείριση των υδάτων του. Να σημειωθεί πως δεν είναι η μόνη περίπτωση στην περιοχή που εξετάζουμε. Βλέπουμε τις αντιθέσεις ανάμεσα σε Τουρκία και Συρία - Ιράκ για τη διαχείριση των υδάτων των ποταμών του Τίγρη και του Ευφράτη, ή το πώς το κατοχικό κράτος του Ισραήλ λυμαίνεται τα νερά της κοιλάδας του Ιορδάνη ποταμού, εφαρμόζοντας κι ένα «υδρευτικό απαρτχάιντ» σε βάρος των Παλαιστινίων, που μπορούν να καταναλώσουν 5 φορές λιγότερο νερό από τους Ισραηλινούς, ενώ στη Γάζα η κατάσταση ήταν χειρότερη και τώρα πλέον έχουν καταστραφεί όλες οι υποδομές, με στόχο να διωχθεί ο λαός από τη γη του.

Κι όπως γνωρίζετε καλά σε αυτόν το σχεδιασμό, όπως και στους σχεδιασμούς των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο που διεξάγεται στα εδάφη της Ουκρανίας, είναι μπλεγμένη και η ελληνική κυβέρνηση της ΝΔ.

[17. ΕΙΚΟΝΑ ΓΙΑ ΕΜΠΛΟΚΗ ΕΛΛΑΔΑΣ]

Όχι, βέβαια, μόνη της! Αλλά, έχοντας τη στήριξη και των άλλων κομμάτων του ευρωατλαντικού τόξου - ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ-ΝΕΑΡ, ΕΛΛΥ,

κοκ., όλους όσοι ούτε κατά διάνοια δεν αμφισβητούν τις στρατηγικές «συμμαχικές» επιλογές της αστικής τάξης της χώρας με τις ΗΠΑ, τη Γαλλία, το Ισραήλ και τους σχετικούς ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς του ΝΑΤΟ και της ΕΕ.

Να γιατί η κυβέρνηση της ΝΔ μετατρέπει τη χώρα μας σε «συνδετήρα» του αμερικανοΝΑΤΟϊκού ιμπεριαλισμού ανάμεσα σε δύο «θερμές συγκρούσεις», κουβαλώντας το «λάδι» στη «φωτιά» των πολέμων της Ουκρανίας και της Μέσης Ανατολής. Αυτήν τη δουλειά παίζουν οι στρατιωτικές βάσεις των ΗΠΑ, η αποστολή πυρομαχικών και οπλικών συστημάτων, η συμμετοχή στους σχεδιασμούς των ΕυρωΝΑΤΟϊκών ιμπεριαλιστών των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων.

Ειδικά στις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή η κυβέρνηση, ακολουθώντας το βηματισμό και των προηγούμενων κυβερνήσεων όλα αυτά τα χρόνια, «μοσχοπουλά» την κάλπικη ιδέα ότι κοντά σε ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ υπάρχει και το Ισραήλ, ως σημαντικός «διεθνής παίκτης», ικανός κι αξιόμαχος να προστατεύσει τα ελληνικά κυριαρχικά δικαιώματα, αρκεί να του δώσουμε «ζωτικό χώρο» και να το «δέσουμε» μαζί μας με οικονομικά συμφέροντα. Τέτοια είναι η στρατιωτική συνεργασία με το Ισραήλ, τα κοινά στρατιωτικά γυμνάσια και, από την άλλη, οι επιχειρηματικοί σχεδιασμοί, όπως είναι τα σχέδια του αγωγού φυσικού αερίου από το Ισραήλ προς Ευρώπη, η ηλεκτρική σύνδεση Ισραήλ - Κύπρου - Ελλάδας, ο εμπορικός δρόμος «Βομβάη - Πειραιάς».

Είναι βαθιά παραπλανητική και επικίνδυνη η αντίληψη, που καλλιεργείται από εθνικιστικούς και άλλους αστικούς κύκλους, ότι η στήριξη του Ισραήλ από τις ελληνικές κυβερνήσεις γίνεται ως αντίβαρο

στην επιθετικότητα της Τουρκίας, ώστε η στρατιωτική μηχανή του Ισραήλ να στηρίξει τη χώρα μας σε περίπτωση πολεμικής αναμέτρησης. Πρόκειται για παραμύθι, που με τον πιο εύγλωττο τρόπο διέψευσε ο προηγούμενος πρέσβης του Ισραήλ, λίγο πριν αποχωρήσει, δηλώνοντας ότι «καμία χώρα δεν πρέπει να αναθέτει σε άλλους την ασφάλειά της».

Μιας, λοιπόν, και μιλάμε για την Ανατολική Μεσόγειο βλέπουμε πώς ξεδιπλώνεται όλα αυτά τα χρόνια ο σχεδιασμός της αστικής τάξης της Τουρκίας με τη λεγόμενη «Γαλάζια Πατρίδα», το απαράδεκτο τουρκολιβυκό σύμφωνο, την αμφισβήτηση των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων και της κυριαρχίας ελληνικών νησιών. Ο αποκαλούμενος «οδικός Χάρτης» που υλοποιεί η κυβέρνηση, με αμερικανική εποπτεία, υλοποιεί τις αποφάσεις της ΝΑΤΟικής Συμμαχίας για να ισχυροποιηθεί η νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ, να αποσπαστεί η Τουρκία από την επιρροή της Ρωσίας και να προχωρήσει το σχέδιο πλαίσιο ενός επώδυνου συμβιβασμού, για τη λεγόμενη συνεκμετάλλευση του Αιγαίου και της Α. Μεσογείου προς όφελος, βέβαια, όχι των λαών, αλλά των ενεργειακών και άλλων οικονομικών ομίλων.

Παρακολουθούμε πως «αγκάθι στο λαιμό» ανάλογων επιχειρηματικών σχεδίων για την αύξηση της κερδοφορίας τους είναι το δίκιο ενός λαού, του λαού της Παλαιστίνης, που τον σφυροκοπούν και θέλουν να τον συντρίψουν.

Και επειδή γίνεται και επίκληση των «εθνικών συμφερόντων» από την κυβέρνηση και τους συμμάχους της σε ό,τι αφορά τη στήριξη του Ισραήλ, πρέπει ρητά να τονίσουμε πως κανένα «εθνικό συμφέρον» της

Ελλάδας ή άλλης χώρας δεν δικαιολογεί τη σφαγή 17.000 παιδιών και άλλων τόσων γερόντων και γυναικών.

Όπως κανένα «εθνικό συμφέρον» δεν συνάδει με τη συμμετοχή της Ελλάδας στα ΝΑΤΟικά γυμνάσια για τη χρήση πυρηνικών όπλων στον πόλεμο ΝΑΤΟ - Ρωσίας στην Ουκρανία, την αποστολή όπλων στον Ζελένσκι, και την όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην Ουκρανία και στο Ισραήλ.

Το «εθνικό συμφέρον», στο οποίο αναφέρεται η κυβέρνηση, είναι ταυτισμένο με τα συμφέροντα και τα κέρδη των εκμεταλλευτών του λαού μας. Η αναβάθμιση του ρόλου των ελληνικών μονοπωλίων βρίσκεται πίσω από την εμπλοκή στην ισραηλινή σφαγή των Παλαιστινίων, στη στήριξη της ισραηλινής επιθετικότητας κατά άλλων χωρών της Μέσης Ανατολής, όπως, άλλωστε, και στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο στην Ουκρανία ανάμεσα σε ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ και στην καπιταλιστική Ρωσία, στη συμμετοχή πολεμικών πλοίων στις αποστολές του ΝΑΤΟ, στη διάθεση των βάσεων.

Η αστική τάξη της Ελλάδας, εκφράζοντας τη δική της επιθετικότητα για να ενισχύσει τη θέση της στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα, συμμετέχει ενεργά στον πολεμικό σχεδιασμό του ευρωατλαντικού μπλοκ στην περιοχή. Τέτοια είναι η συμμετοχή στη ναυτική επιχείρηση «Aspides», με το επιχειρησιακό στρατηγείο να έχει έδρα στη Λάρισα και με την αποστολή στην «Πύλη των δακρύων» ελληνικής φρεγάτας. Όπως και στη δύναμη «UNIFIL», με άλλο πολεμικό πλοίο, που πλέει στα ανοιχτά του Λιβάνου για την επιτήρηση του εμπάργκο όπλων

κατά της λιβανέζικης ένοπλης αντίστασης στην ισραηλινή επιθετικότητα. Καθώς και η συμμετοχή στην προστασία κρίσιμων υποδομών της Σαουδικής Αραβίας μιας πυροβολαρχίας «Patriot», που φέρεται να συμμετέχει στην απόκρουση των πυραυλικών απαντήσεων του Ιράν κατά του Ισραήλ.

[18. ΕΙΚΟΝΑ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ]

Το ΚΚΕ καλεί το λαό να δυναμώσει την πάλη:

- Για το κλείσιμο των αμερικανικών - ΝΑΤΟικών βάσεων, που είναι εφιαλτήριο πολέμων και στοχοποιούν το λαό μας.

- Για την επιστροφή όλων των τμημάτων των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων που βρίσκονται εκτός συνόρων σε διάφορες ιμπεριαλιστικές αποστολές.

- Για τον απεγκλωβισμό της χώρας από τα ιμπεριαλιστικά σχέδια και ενώσεις, με το λαό κυρίαρχο στον τόπο μας.

- Για να δυναμώσει η αλληλεγγύη στην πάλη του λαού της Παλαιστίνης για το δίκιο του και στους λαούς που ματώνουν εξαιτίας των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και πολέμων.

Σ' αυτή την κατεύθυνση μπορούν να κινητοποιούνται πλατιές εργατικές -λαϊκές δυνάμεις και νεολαία ενάντια στο μεγάλο κεφάλαιο, στην κυρίαρχη πολιτική και τις ιμπεριαλιστικές συμμαχίες, να διαμορφώνονται σε πολλά μέτωπα ισχυρές εστίες αντίστασης και αντεπίθεσης, με κατεύθυνση να ανοίξει ο δρόμος για βαθιές ανατροπές, με τον πρωταγωνιστικό ρόλο της εργατικής τάξης και της

κοινωνικής συμμαχίας της με τα λαϊκά στρώματα, μέχρι να ανατραπεί το σύστημα της εκμετάλλευσης, να περάσει η εξουσία στα χέρια των παραγωγών του πλούτου.

Αυτή είναι η λαϊκή απάντηση στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και έτσι συνεχίζουμε τον αγώνα για την έξοδο της Ελλάδας από το πολεμικό σφαγείο.